

GÁL SÁNDOR

Imígyen

Változatok Richard Strauss *Imígyen szóla Zarathustra*
című szimfonikus költeményének néhány tételére.

1

*abogy árnyat vet
a nyugalom
ágak nőnek a tűzfalon
valótlanság bajt gyökeret
támadnak
izmok és erek
és a szív
tova- s szerte löki
a vért
arany-áradat
már indul szétömleni
bíborló éke
föltarajlik
s kiloccsan
a mindenség medrére
száll néma ének
magasság-mámor
s röpit közelebb
az úri magányhoz*

2

*látthatóvá vált az égi örvény
fehér utak sora nőtt benne
s a mélységek is kinyíltak
a remegő hullámzásban
megtelt várakozással
a kiaszott folyómeder
föltrepedeztek a partok
s a szigetek sebei
felnyíltak fájdalommal
elszívárgott a teremtő erő
a szívek pitvarából
bennem ég az élő sötétség
az elüldözöttek éjszakája*

3

hogyan formálta az eget
 s a földet miből gyúrta ki
 honnan bömpölyögnek elő
 a mindenség vizei
 idáig
 vajon az **alfa** előtt mi volt
 s az **ómegát** mi követi majd
 kérdezetlen mondom néktek
 nemléte az igaz VÁLASZ

4

mikor az új ártatlanság
 küszöbét átléped
 megbocsátom minden vétkeket
 nem vonlak kérdőre többé
 a teremtés biztos kudarcáért
 és a legnagyobb eltitkolt titokért sem
 hogy a **tudás** nem szépség de **bűn**
 és a kiátkozás a legfőbb jó
 s azt is tudtad már a kezdet előtt
 hogy a sátán
 nem a kígyóban lakozik
 és nem a fán múltott
 hogy almát termett
 a csábítás örök metaforája
 nem a gyümölcs
 hanem a benne lakozó **isten**-féreg

5

folyton-folyvást zeng az ég
 kilöki magából vétkeket
 nyög nyomorultul a teremtő
 perzselődik cikázó villámaiban
 lett önmaga pokla
 vak düibe rombol
 torka okádik tűzesőt
 szakad az égi tető – recseg
 s lesznek rombalmazzá
 gerendák tartóoszlopok

*megrendült az igazság
öröknek hitt talpazata
földig hajolnak a bazsarózsák
ó énekeljetek énekeljetek*

A napébredés

*szememből néz vissza
önmagára az ébredő Nap
csodája felsugárzik
s ami elmúlt
visszatér hozzá ismét
a végtelen horizont
belülről fénylik
élet-ív
virágok szíve
megragyognak
a smaragd begyélek
s folkoszorúzáin önmagukat
szerteáradnak tengercsodává
folyamok patakok
iramlanak alá
surrogó énekükben
évezredek mélyei lobbannak jelenné
általuk és bennük válik láthatóvá
a mindenség történelme
ide zuhognak a magasság
felbőpiramisai
és az isteni trónusok
arany talpazata is
megérinti az én földemet
a tömör
ezüsfényű kapubálványok közül
kiemelkednek az egek szárnyai
s a mindenség törvényének
gyémánt tábláit
az izzó sugarak ráégetik
kelet magasára
a pillanat*

nem ember-idejű
és
nem isten-idejű
ez a most teljessége
szememből néz vissza önmagára
örökkön-öröké

A tél árnyalatai

1

hóval fedett udvar
korai sötétség derengése
a diófák magánya
rávetül a fagyos nyugalomra
mindezt
a tél árnyalatának is nevezhetném
amely mögött alig hallható
hangok hullámaint terelgeti
az érzékelhető szél
tűnő áramlása
valódi a látvány
s annak visszaverődése
a tudatban
lehet bogy a béke
s a képzelet
határtalansága
a pillanat szépsége
és bogy mindez
újra és újra megélhető

2

szeretem a hóesést
s benne a tájat
ott lenni a fehérrészt és tiszta
kristályvilágban – –
szeretem benne a nappalt
és szeretem benne az éjszakát

*amikor a fák gallyait
megroppantja a tél
különös mennyei rianások
szaggatják sokfelé
az éjszakát
táncolnak benne csilló-bavak
meg a fenyvesek ózona
és az áradó gyantaillatok*



GÁL SÁNDOR (1937) Kassán élő író, költő.